

Sygn. akt VIII U 1886/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący : sędzia Teresa Kalinka

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2019 r. w Gliwicach

sprawy W. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 22 sierpnia 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia Teresa Kalinka

Sygn. akt. VIII U 1886/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 sierpnia 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu W. P. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 39 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018r. poz. 1270 ze zm.), ponieważ do dnia 1 stycznia 1999r. nie osiągnął on 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego, w tym 15 lat pracy w warunkach szczególnych oraz do dnia wydania tej decyzji nie osiągnął wieku uprawniającego do wcześniejszej emerytury.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że jego zdaniem, organ rentowy bezzasadnie przyjął, iż warunki stażowe winien on spełnić na dzień 1 stycznia 1999r. W ocenie odwołującego art. 46 ustawy emerytalnej. Pozwala mu na spełnienie tych warunków do 31 grudnia 2008r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony W. P. urodził się (...)

W dniu 13 sierpnia 2019r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy górniczej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej 5 lat.

W dniu 22 sierpnia 2019r. ZUS wydał zaskarżoną decyzję odmowną.

ZUS uwzględnił skarżącemu, na dzień 1 stycznia 1999r., 18 lat, 11 miesięcy i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 12 lat, 1 miesiąc i 18 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią.

Udokumentowany okres pracy górniczej uprawnia do obniżenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 27 pkt 1, o 6 lat, zatem wiek emerytalny dla ubezpieczonego wynosi 59 lat.

Sąd ustalił nadto, że ubezpieczony, na dzień wydania zaskarżonej decyzji ukończył 60 lat życia. Ubezpieczony przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, jednak wystąpił z wnioskiem o przekazanie zgromadzonych tam środków na rzecz dochodów budżetu państwa.

W odwołaniu ubezpieczony domagał się uznania, że warunek 25 lat ogólnego stażu pracy i 15 lat pracy w warunkach szczególnych winien spełnić na dzień 31 grudnia 2008r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego. Zgromadzona dokumentacja jest kompletna i została sporządzona w sposób rzetelny, a jej wiarygodność nie budzi wątpliwości. Nadto okoliczności faktyczne nie były sporne.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że przedmiot rozpoznania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, determinowany jest przedmiotem zaskarżania, który w takich sprawach określa ramy zaskarżonej decyzji. Ubezpieczony wniósł odwołania od decyzji z 22 sierpnia 2019r. mocą której ZUS odmówił mu prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 39 ustawy emerytalnej. Nie zasługują zatem na uwzględnienie zarzuty ubezpieczonego, w zakresie nie uwzględnienia przez ZUS przesłanek określonych w art. 46 tej ustawy.

Zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2018r. poz. 1270, ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 1) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl 184 ust 2 ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Na podstawie cytowanych przepisów, prawo do emerytury w obniżonym wieku, przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999r. spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku. Ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w

art. 39 czy art. 32 również po dniu 31 grudnia 2008r. pod warunkiem nieprzystąpieniu do OFE. Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Stosownie do treści przepisu art. 39 cytowanej ustawy, ubezpieczonemu, urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949r., spełniającemu warunek określony w art. 27 pkt 2 i niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania górniczej emerytury na podstawie art. 50a, który ma co najmniej 5 lat:

1) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, albo

2) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 i 5, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w kopalniach otworowych siarki,

wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 pkt 1, obniża się o 6 miesięcy za każdy rok takiej pracy, nie więcej jednak niż o 15 lat.

Nie było sporne, że ubezpieczony posiada (na dzień 1 stycznia 1999r.) wymagany 5 – letni okresu pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią – organ rentowy uznał mu 12 lat, 1 miesiąc i 18 dni takiej pracy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie pozostawało ustalenie, czy ubezpieczony spełnia przesłanki do nabycia emerytury wcześniejszej z tytułu obniżonego wieku w związku z wykonywaniem pracy górniczej (art. 184 w zw. z art. 39).

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest spełnienie przesłanki stażu przed dniem 1 stycznia 1999r. Brak w treści art. 184 przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych (tj. na dzień

31 grudnia 2008r.) powoduje, że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 39 również po dniu 31 grudnia 2008r.

Ubezpieczony podnosi, iż w jego ocenie warunki stażowe winny zostać ustalone na dzień 31 grudnia 2008r., kiedy to spełniał on wymóg zarówno 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, jak również warunek 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Możliwość taką przewiduje wprawdzie art. 46 ustawy emerytalnej, jednak, jak wyżej podkreślono, zaskarżona decyzja z 22 sierpnia 2019r. odmawia przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 39, nie zaś w zw. z art. 46. Z tego względu

w niniejszej sprawie nie stanowiło przedmiotu rozpoznania prawo do emerytury na podstawie art. 46. Żądanie prawa do emerytury na podstawie art. 46 zostało rozpoznane decyzją z dnia 7 października 2019 roku (powód nie osiągnął wieku emerytalnego do 31 grudnia 2008 roku) a odwołanie wpłynęło do organu rentowego w dniu 24 września 2019 roku .

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika w sposób bezsporny, , że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił 18 lat, 11 miesięcy i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych zamiast wymaganych 25 lat. Nadto wykazał jedynie 12 lat, 1 miesiąc i 18 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, którą należy uznać za pracę w szczególnych warunkach.

Sąd ustalając, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie udokumentował 25 lat składkowych i nieskładkowych w tym 15 lat pracy w szczególnych warunkach i stwierdził, że W. P. nie spełnia łącznie wszystkich warunków niezbędnych do przyznania emerytury z obniżonego wieku, wynikających z treści art. 184 w związku z art. 39 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018r. poz. 1270, ze zm.), a tym samym jego odwołanie jest nieuzasadnione.

Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania, Sąd uznał iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art. 148¹ k.p.c. uznając, iż wobec zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach organu rentowego oraz treści odwołania ubezpieczonego, do którego ubezpieczony nie załączyła żadnych nowych dowodów, rozpoznanie sprawy na rozprawie nie jest konieczne, tym bardziej, iż odwołujący w swoim odwołaniu od skarżonej decyzji nie zawarł wniosku o przeprowadzenie rozprawy.

Zgodnie z art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (§ 1).

W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§ 2).

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§ 3).

(-) Sędzia Teresa Kalinka